

LA CAMPANA DE GRACIA

ACTUALITATS.

¡¡Va caurer!!

ACUARELAS A LA TINTA.

UN SAGRISTÀ.

En lo requartet de las iglesias, ó com si diguessen en las sagristias, s' hi aprenen totes las traficas.

Una sagristia es á un temple, lo que 'ls bastidors á un teatro. La farsa en aquets sitis s' hi presenta descarnada, no hi ha res que imposi, res que edifiqui: al fondo de una sagristia s' hi aprén á riure 's de la religió, com al darrera dels bastidors de un teatro s' hi aprén á riure 's del art.

Ne dutptan per ventura? Donchs, fassan lo favor de donarme la má y de venir ab mí. Los portaré á l' iglesia del sant que vostés vulguin. Observin y filosofin.

De segur que si paran una mica l' atenció veuran á un xaval de tretze á catorz anys ab lo cap esquilat, la clepsa abultada y 'ls ulls mes resplandents que 'ls ciris. Desde l' edat de sis anys que s' arrossega per l' iglesia: es tot un aprenent de capellà: ha ajudat mes misas que cabells no te al cap, y encare que estudia l' tercer any de gramática latina en lo seminari, aquesta es l' hora en que no sab l' exacte significat del *Orate fratres*.

En cambi enten d' alló mes en béure 's lo vi blanch que tenen los capellans per celebrar, en rosegar tot lo dia retalls d' hostia y en proporcionar-se per medi de culs de ciri, quartos per tabaco que 's fuma d' amagat. Tant es aixis que dels culs de ciri, l' home 'n diu—*las burillas que deixan los santos*.

Es espavilat com ell tot sol: davant dels capellans sab baixar los ulls ab modestia: davant dels santos los aixeca ab picardia.

Lo tenen per bon xicot: la seva mare vén al Born; es revenedora. Lo rector diu que es d' una familia molt católica, molt cristiana, y encare que pobre, honrada. Ja se vé: lo seu pare es capitá de caballeria de 'n Tristany.

Lo xaval es carli també: sempre 'ls testos se semblan á las ollas!..

Tot sovint reben cartas de la campanya, que l' xicot porta al rector: aquest las llegeix cayentli la baba...—¡Ay! Peret exclama, si no fos lo dolor reumatich, temps há que fora ab lo teu pare!..

Lo dia que al pare del sagristà van nombrarlo capitá, per haver tallat lo cap á un soldat mort, en Peret vá tenir una alegría extraordinaria.

—¡Qui sab deya entr' ell! Potser encare arribará á general.

Pero la canalla es sempre mes valenta que 'ls homes: siga que no reflexiona tant, siga pèl que siga, hi ha xaval que seria un héroe, si tingués tanta forsa en los punys com esperit en lo cor.

En Peret era d' aquestos.

Ja no pensava ab l' ascens de son pare: un' altra cosa l' hi omplia l' caparró.

Ell veyá ja arrengrarada á la gent de la partida, ab lo fusell als dits y l' escapulari al costat; los contemplava martxant sobre una població indefensa, ab la confiansa que tè l' esperarver al tirarse dessobre del pobre colomet.

Ja s' hi trovaba: entrar y tirar quatre tiros en l' ayre: la gent corrent pèl carrer, tancant las portas y amagant los quartos y objectes de valor...—Ja cal que hi aneu despressa y que 'u amaguéu bè, que 'ls carlins som bonas furas. ¡Com que som soldats de Dèu y del Papal!..

Y vingá lo saqueig y vingá l' hora suprema del matrimoni-civil!..

¡Quina broma! ¡Quina gatzara! A la cantonada d' aquell carrer hi ha la casa de un liberal. ¡Apa! Cap á dintre falta gent!.. ¡Qu' es aquest quadro? Ah, una dona espitragada.. la malehida República ¡a daltabaix! Y darrera del quadro las cadiras, las taulas, las calaixeras: ea lo primer moment, tot, menos los llits!..

Y aviat una flama invadeix l' espay, y al rededor de la foguera cop de ballarhi la sardana al tó de la marxa real: d' entant en entant

algun fusellament: «un malvat de menos, era un lliberalot, era un cuch, era un escorpi... era *Madre de la sanch de Cristo*; hermosa expressió tant de moda en los llabis dels carlins!

Y després, al acostarse la columna, cap á la montanya, ab las butxacas plenas y la conciencia desfogada, cap á la montanya, ab lo cabecilla al davant, content de la conducta salvatge del seus subordinats, y á punt de donar un grau mes á cada hù, un grau, que l' dia que 's fassa l' conveni, t servirá per entrar al exercit.

—¡Ay! lo meu pare ¡qui sab? potser llavors já será coronel de caballeria? diu en Peret. ¡Ah? Jo llavors seré cadet, aniré ab los cordons pèls carrers y donaré clatelladas al quinto que no 'm saludi.

Pero de prompte, mirantse l' espasa de San Pau, s' exalta l' seu zel religiós y exclama: —¡Que 'n devia haver mort de liberals aquest Sant Pau tant barbut!..

«Ah! jo tinch catorz anys y encare no n' hi tombat cap! ¡Quina vergonya que me 'n dono! La mare 'n tè la culpa, que si de mí dependgués ja hi fora desde que 's vá aixecar 'n Castells.

«A horas d' are no seria un pobre sagristà; al primer foch sargento, al segon subintinent, al tercer tinent, y desseguida capitá com lo pare, y comandant, y coronel y brigadier com en Miret... ¡Miratett l' tant jove!

«Jo no tindria compassió de ningú... ¡soch tant valent!..

«Dintre de mi hi sento no sé qué: lo xiular de las balas m' agradaria mes que 'ls gemechs del orga: l' espatech dels canons mes que 'ls fassos del dijous sant; la sanch dels liberals mes que l' vi de las canadellas: lo foch del petróleo mes que 'ls dels blandons y dels ciris; lo fum de la pólvora mes que l' encens...

«Jo 'm sento capás de conquistar al mon... ¡Ah! si tots los carlins fossen com jó!..

De prompte l' ensimismat xaval llansa un xiscle y 's torná groch com la cera.

¡Que l' hi passava?

L' espatech que fá una llantia quan s' apaga l' havia tret de sas belicosas reflexions: aquell espatech l' hi féu l' efecte de una canonada.

Ab soldats com ell, no obstant, lo bandolerisme carli fá de las sévas!..

Lo ministeri que ha caygut, ha caygut per que era poch homogéneo.

¡Ho senten? Poch homogéneo encare.

Lo nou lo presideix en Sagasta, y está compost d' elements qu' encare que are semblin ser del mateix color, aviat ab las emanacions del poder cambiarán de color com las portas de una necessaria.

La fatalitat ho vol aixis, y es necessari conformars' hi.

Lo fill de 'n Zavala que 's troba á Paris ha anat á desafiar al célebre Mr. Veuillot, director del periódich papista *L' Univers*.

Aquest guapo ha dit qu' ell no havia volgut injuriar á n' en Zabala com particular, sino com á..... general.

Las ratas de sagristia son sempre iguals: rosegan d' amagat los culs de ciri, y en sentint una mica de soroll, al cau!

Diumenge en la meytat del carrer del Hospital y á la llum del dia vá cométre 's un crím espantós.

Un municipal, pobre pare de familia, pèl sol fet de cumplir ab son deber, fou assassinat de una punyalada.

Ciutats ahont succeheixin fets tant abomi-

nables com aquest y l' de veure 's cada dia com una turba, als crits de «¡mateulo!» tracta de arrencar de ma's de la auto-itat als lladres y raters, sens dexarlos lo just dret de defensa, y exposant la vida de ignocents algunas vegadas, es indigne de dirse culta y moralisada.

Lo carácter popular de nostre periódich nos obliga ab major motiu á ser enérgichs contra aquestas salvatjadas.

Ha sortit lo primer número de *El Enigma*, que es un periódich únich en son género aquí á Espanya.

Tè una part literaria xistosissima y una part científica capás de fer posar cabells blanchs al que vulga descifrar l' infinitat de jochs de imaginació que l' omplan.

¡Tot per dos quartos! Per una quantitat tant petita s' adquireix, sent jove, l' aspecte venerable de la vellesa!

Los ninots son magnífichs: al que primer endevini 'ls de cada número, se l' hi donarán 100 rals de ganga.

Los carlins derrotats en la montanya per las columnas baixan al plá.

Lo dijous passat passaren per prop de Granelers, anaren á Moncada, y com un torrent desbordat s' extengueren per la costa.

Tiana, Masnou, Premiá, Arenys y altres pobles foren víctimas de sa rapinya!

Y van dos vegadas que 'ls mateixos carlins nos revelan la necessitat de que s' armi la milicia.

Ab la milicia organizada, no s' atrevirian á fer excursions pèls vols de Barcelona, y si s' hi atrevissen, bèn poch foran, los que tornarian á la montanya.

A LA INMORTAL PUIGCERDÀ.

Trona l' canó contra l' antiga Augusta: del carlisme las hordas aburridas devant sos débils murs porta reunidas del tigre de Llayers la sanya adusta.

Sont cent contra un, ¡qué hi fá? ¡la causa es varons, matronas, portarán sas vidas (justa! á rébrer del carli las embestidas! ni plom, ni foch, als ceretans assusta.

Abatent sa superbia temeraria al crit de ¡llibertat! que 'ls cors inflama, en alt triunfo trasmudan los perills.

Y l' mon al contemplar la llegendaria heroicitat, ab entussiasme esclama: «¡Honor á Puigcerdá! ¡Gloria á sos fills!»

TARAVILLA.

Lo govern francés ha declarat l' autonomia dels *manicomis*.

Es lo primer exemple que veyém de una nació que 's conquista l' *autonomia*, declarant las bojerias autónomas.

Cadascú pren lo que mes falta l' hi fá.

En Chambord ha anat á cassar á Bohemia. Los legitimistas están alarmadíssims: com que hi ha tant temps que fá l' os, tenen por de que pèls boscos de Bohemia no l' prengan per tal, y de que en lloch de cassar, no l' cassin.

Los carlins tractavan de passar l' hivern en Puigcerdá.

Si 'u feyan per evitarse l' fret, ja han trobat lo que volian.

May ningú 'ls escalfará l' esquena, com los braus Puigcerdanesos!

Mentres Espanya atrevessa una situació desesperadíssima, s' inaugura á Madrid una plassa de toros, qu' es la millor d' Espanya, ab una corrida régia, en la qual hi vessa l' lujo y l' ostentacio.

Aixó es á Madrid!

Bè deya aquell sabi ocupantse de las corts.

«La cort es per lo general la residencia de la mala fé: lo cau de tots los vicis: en las cortz los llops predican als moltons: las guineus fan penitencia: los jueus ouhen missa, y la major part dels habitants aparentan lo que no son, y procuran viure ab l' esquena drete.»

Las credenciales entregadas als ministros estrangers están encabessadas en los següents termes:

«Lo Capitá general Serrano, Duch de la Torre, President del poder executiu d' Espanya... etc.»

De modo, diuhen alguns, que la paraula República s' ha quedat en lo tinter de la presidencia....

Pero vaja: convenim en que també 's queda en la conciencia del poble espanyoll

PLANYS D' UNA MAJORDONA.

¡Malhaja la vil canalla qu' es nomena lliberal! Malhaja aquesta brivalla que ab demagógica dalla á nostra causa fa mal.

M' ha eclipsat del firmament l' estrella que vida 'm daba, que encar que digui la gent, era per mí un aliment com á las plantas la sava.

Lo rector era pèl poble mirat com divinitat, mes ell entussiasmat volgué exposar son cor noble al plom de la llibertat.

Va formarne una partida posantse d' ella al devant, y va rebre tal ferida que vá arrencarli la vida marxant al cel com á sant.

L' abressava... y no 'm valgué! S' acabá 'l viurer felis! l' ensumar de franch rapé, y 'l visitar lo sellé que era nostre paradís.

Fruits, viram. un mar de teca cada sermó produhia: grans, vins, olis, pa de fleca que 'l feligrés babcica dava per la rectoria.

Anavam com tortoretas á fer tot sovint fontadas y asentats sobre d' herbetas me contava rondalletas. ¡Si me 'n deya de gatadas!...

¡Quína patxoca que hi feya! ¡Quína panxa, quins ronyons! Lo clatell de gras li queya, y sas gáltas quan sonreya semblavan pans de crostons.

Hont es aquell mon ditxos? En greu plor s' ha fós mon riurer? Bè 'm deya 'l rectó fent l' òs —Costelleta de mon cos! puig que mort ell no puch viurer.

¡Sento trista veu que 'm crida... ¡Si será la del rector!... Corro, volo deseguida. Aquell plaher ¡qui l' oblida! No hi ha jardí sense flor.

FULANO DE TAL.

REPICHHS

Avants de que 's resolgués la crísis, se parlava de donar lo ministeri de la guerra a cert general molt conegut á Barcelona.

Un federal de Gracia vá dirme.

—Vaja ciutadans, aquí á Espanya 'l gran qué no es altre que caure.... en gracia.

Y tenia rahó.

Un salvatge cabecilla capellá, per mes senyas, no véu un sol liberal que las dents no l' hi cruixeixin.

Avants del tres de Janer, quan hi havia 'ls federals al poder, se l' hi atribueix lo següent ditxo:

—Tots parlan avuy d' *autonomia individual* y jo 'ls asseguro com á Mossen Jaume que 'm dich, que no 's queixarán de la nostra *anatomía*.

Als carlins se 'ls tracta bè: si encare 's queixan després de lo que ha succehit á Puigcerdá, podrá bèn dirse 'ls que 's queixan per vici.

Los Puigcerdanesos, sempre amables s' han partit ab ells un guisado.

Si senyor, los hi han donat un estufat magnífich, y 'ls braus cerdans s' han contentat ab los *llorers*.

Una pregunta política:

—¿Quin estat es aquell tant desgraciat, que no t'è ministeri, ni Cortz, ni 's troba reconegut per las potencias estrangeras, estat que lluny de ser atractiu á tothom, imposa repugnancia?

No 'u saben?

Donchs es l' **ESTAT DE SITI**.

May dirian quin es are 'l color mes antipático als carlins?

—Lo *blau de Prussia*.

¿Y 'l veneno que 'ls farém dragá, quin dirian qu' es?

—L' *ácit prússich*.

Una especie de Ratès, baladrer que á l' any 1869 era liberal y diputat á Cortz, y que al últim ha anat á fer cap ab los carlins, sent metje de cámara de no se quin cabecilla, deya en los temps en que buscava vots.

—«Ciutadans: quatre plagas tenim qu' están assolant á la desgraciada Espanya: la primera es lo clero; la segona l' exercit, la tercera l' ambició, y la quarta ciutadans es.... ¿vóléu que 'us diga quin' es la quarta plaga.... la quarta plaga.... anava dihent, tot gratantse 'l cap, la quarta plaga es.... com deyam....

—Vaja: no t' hi capfiquis, embustero, l' hi cridá un que 'l coneixia: la quarta plaga.... ets tú.

Un observador extranjer, referintse á Espanya, deya:

—Espanya es un pais ahont los pobles pagan los *cupos* y 'ls governs no pagan los *cupons*»

—¿Qu' es lo que mes t' ha admirat de la heróica defensa de Puigcerdá? preguntava un pare molt lliberal, al seu fill algo aficionat á las faldillas.

—Vol que l' hi digui Pare?

—Qué?

—Una senyora.

—Ah! Las que cubrian ab matalassos y sachs de terra las bretxas que obrian los carlins?

—No: la que 'm portava totas las noticias.

—Qui?

—Apuella senyora francesa que l' hi diuhen *Madame Burg*, (Es histórich.)

En Carlets ha enviat una nota á la Russia.

¿Quina nota pot haver enviat un ximple com ell?

Al modo de veure d' un músich, molt perspicás deu haverhi enviat *un ré*.

Al entrar en caixa un jove de la reserva, y havent sentit á dir que 'ls gastadors dels batallons, tenen sis *quartos* mes cada dia, elevá una sollicitud al gefe demanantli que 'l fés *gastador*.

Lo gefe 'l fèu compareixe á sa presencia.

—No 's pot accedir á lo que solicita, l' hi digué, es curt de talla.

—Pero jo só *gastador* senyor coronel: miri m' hi fet malbé una herencia quantiosa en menos de un any.... ja véu los sis *quartos* de més si 'm vindrán bè per *gastarlos*!....

Diu un telégrama, que al arribar los soldats á Castellar de Nuch trobaren las ayguas envenenadas.

Y d' aixó 'n donen la culpa á n' als carlins! Miréu qu' es molt! Sempre ab la mania de carregá 'ls lo mort!

Donchs vaja: jo 'ls vindico, si senyors: la vritat avants que tot: la culpa de que las ayguas de Castellar de Nuch estiguessen envenenadas, la tenen los de Puigcerdá.

—¿Los de Puigcerdá?... exclamarán vostes.

—Si senyors, y vaig á esplicarme. ¿A qui l' hi passa pèl cap sino als de Puigcerdá, retxassar tretze dias de carrera als gossos de 'n Savalls? ¿A qui se l' hi acut no deixarlos entrar á la població en tots los assalts que intentan? ¿Qui t'è la rauxa de causarlos en tot aixó mes de mil baixas?

Vaja: 'ls carlins després de lo succehit tenen dret d' anársett 'n, trayent veneno per la boca.

En aquest estat arribaren á Castellar de Nuch, en Savalls los doná l' exemple de abeurarse, y veus' aquí las ayguas envenenadas que trobaren las tropas.

Un jovenet l' altre dia

per escapars' de servir,

quan lo van cridar va dir:

«que feya temps que servia.»

—«En quin batalló serveix?»

l' hi preguntá 'l president

—«Serveixo al Senyor Climent,

que t'è magatzém de peix.

B. P.

CANTARELLAS.

Com home treballador m' agrada aprofitá 'l temps; per aixó jo 't vinch á veure nina, quan no sé que fer.

La Fransa per novedats, per filósophs Alemania, la Prussia per militars y per *inglesos*.... Espanya.

F. C. y G.

¡Qué n' ets de salada, noya!

¡Qué 'n tens de sal Marieta!...

Tanta 'n tens, que fins ne tiras

un xich massa á l' escudella!

T. DE S.

Tot lo mon diuben que n' es d' aquell qui no t'è vergonya.... desd' avuy ja me la vench, perque sigas mèva, Aurora!

Encar que quedis baldada
lo carrer recorrerás.....
jo 't duré sempre al sobre
no te 'm puch tréure del cap.

Pèl teu sant vull regalarte
de polvos un' unsa ó dos:
si son farina... al donartels
ja serán polvos... d' arròs.

P. K.

EPICRAMAS

En parlantse d' honradés
conech á una donya Joana,
que molta n' ha de tenir
perque veig que may ne gasta.

B.

Tinch unas formas molt bonas
diu la dona de 'n Sever,
y es vritat puesto que tenen
botiga de sabater.

T. DE S.

Una volta un geperut
per gandu' va ser citat,
y habentse ja presentat,
l' hi digué 'l jutje. — ¡Ah perdut!
Viure aixís no 't dona pena?
—Jo tinch renda.—Estrafalaril
¿Quina renda?—Un peso diari
ó sino m'irim l' esquena.

G.

D. Pere va vení' un dia
á veure 'm: no m' hi trobá;
mes no obstant l' hi va acceptá
la visita la María.

Vaig rependre tal friolera;
mas ja no passa tal cosa,
perque desd' are es ma esposa
qui vá á casa de don Pere.

F. T.

QUENTOS

—Miris deya un fondista á un senyor, per
alabar l' establiment: aqui no s' hi pert res:
tot lo que 's troba 's torna.

—Home: fá bè en avisarme: sempre que ha-
ja de perdre alguna cosa, crégui que la vindrè
á perdre aqui.

Un avaro estava al llit, sentintse molt mal.
Un metje mes fret que un sorbete aná á vi-
sitarlo.

—Diguim la vritat: jo 'm moriré pero ¿quan?
diguimho, preguntá l' avarc.

—Si no ment la ciencia á las dos de la tar-
de ja será difunt.

—Y no t' cap medi per matarme avants de
las dotze?

—Y perquè vol morirse mes aviat?

—Perque aixís m' estolvio lo dinar.

Lo pare de una noya preguntava á un tal
Francisquet, company de un jove que l' hi
pretenia la filla, sobre 'l seu estat social.

—¡Oh! es un jove que gira molt.

—¿Es comerciant? digué al para plé d' ale-
gria.

—No: es hortolá y mena 'l matxo de una
cínia.

Un rectó la senmana de Passió predicava, y
digué que havian agafat á Jesucrist en l' hort
de las Olivas.

—Bèn fet esclamá una dona: no sè que ha-
via d' anarhi á fer en aquest hort: ¡Oh y l' any
passat ja varen agafarli també!

—Home, deya 'l Senyor Mariano al jóve
Joanet que comensava á freqüentar lo bolsin.

—Deixat de jugar. Mira noy que á la bolsa
avuy se guanya un dineral y l' endemá 's torna
á perdre tot.

—Aixó pèls que no son espavilats com jo.

—Si: y tu ¿com t' ho arreglarás? á veure.

—Com? Vaji en secret: no jugaré mes que
un dia per altre.

Un home carregat de deutes estava á punt
de morir.

—Sols una gracia l' hi demano á Deu, deya
al seu confessor: la de que no 'm prengui la
vida hasta que haja pagat tots los deutes.

—Molt just es lo motiu, digué 'l confessor,
y no dupto que Deu l' hi otorgará.

—Ay! Si 'm feya aquesta gracia, ja l' hi
dich jo qu' estava segur de no morir-me may!

Un home del mal génit se casá ab una
noya.

Lo sogre l' hi digué:—Mira Anton, una co-
sa 'm fá por, y son los t'ens arrebatos: tal ve-
gada la pobre Antonieta algun dia se 'n res-
senti....

—No tinga por: jo prometo no posarli may
la má á sobre.

L' endemá de casats tingué una hora dolen-
ta, y omplí á la dona de puntadas de péu:

—¿No véus? l' hi deya: jo ja 't pegaria ab
las mans; pero vaig prometre á ton pare no
posartelas may al dessobre!

Un heréu molt rich, ab poch temps vá ferse
mal bè tota la fortuna.

Primer una vinya, després un camp, des-
prés una hisenda, un altre al darrera, y aviat
vá quedar net de butxacas

—Vet' aqui dos homes jo y tú, l' hi deya un
company de bromas, com poch ne corren:
á tots los homes la terra se 'ls traga: nosaltres
nos hem tragat la terra.

Un capellá de la Rivera del Ebro devia á un
altre capellá del Ampurdá una pesseta.

Volia enviarli pero ¿com?

Ab una lletra? ab una libransa? Mes hauria
costat lo farsiment. que 'l gall.

Per últim lo capellá ampurdanés l' hi es-
crigué una carta que deya:

«Molt reverent senyor mèu: Alló de la pes-
seta ja 'u tinch arreglat: l' hi treta de la cai-
xeta de las Animas d' aquesta parroquia, y
are vosté la fica en la caixa de las Animas de
la seva: com las Animas del Purgatori lo mateix
ho son per la Rivera del Ebro que pèl Am-
purdá, ellas no hi perden res y l' assumpto
queda conclós.»

Y encare dirán que 'ls capellans no son par-
tidaris dels invents!

Aqui tenen un nou sistema espiritualíssim
de fer giros.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse. 'ls
ciudadans Mariano Cadenet, Ciri trencat y Un Cómich d'
Horta.

N' han remesas que pera insertarse haurian d' esse arre-
gladas los ciudadans Gat del frares, Dos escabellats y Un
Barbé.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas,
facils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per 'l istil.

Ciudadans A. M. La poesia que 'ns remet es bèn versifica-
da, escrita ab bona tendencia literaria: pero poch apropósit
per La Campana: escrigui que vosté 'n sab.—Gestus. Té ra-
bó ab lo que 'es diu: mirarém de complaure'l.—Barba pobre.
Ja haurá vist lo que 'ns ha enviat; t'eballi forsa.—Enrich Car-
ricias. La seva poesia está bèn pensadeta; pero té una forma
delestable: sobre 'ls dos versos últims de cada décima podria
ferse alguna cosa.—Ciudadans F. del M. y A. S. y Ll. Bèn

versificadet es lo que 'ns envian: pero no n'hi ha prou ab ai-
xó: ideas, novetat é intenció: aixó es lo que hi falta.—Ciuta-
dans Tremolina ab juiverit, Noyas Tianens, Enrich Xarau, R.
Buldoch, F. del M. y Moro Muza. La feyna que 'ns envian
aquesta senmana no es prou neta: si un' altra ho fan millor,
ens n' alegrarém.—Noy molt rexinxolau. Envihi forsa cosas
per 'l istil de la qu' hem rebut.—Ciri trencat. L' epigrama
no fila prou.—Gat del frares. Com veurá de las sévas can-
tarelas no mes n' hem pogut aprobitá una idea.—Dos escabe-
llats. Arregiarém algun quento dels que 'ns envian: respecta
á la xarada que s' ha d' arreglar. si vostés per exemple fossen
sabaters, y 'ls deyan; aqui tenen una olla de pastetas, fassin
unas botinas ¿no dirian que ab pastetas no més no n'hi ha
prou, y que 's necessita cuiro? Donchs en la xarada arregla-
ble de que 'ns parlan no hi ha mes que pastetas.—D. Jordi.
L' hi preguém que no s' enfil: tot s' arreglari.—Pere Botero.
Lo qu' es la seva poesia, á péu no podria pas arriarhi á Sant
Boy, perque es coixa.—M. Cadenet.—No 'ns envihi propis,
que aqui sols se contesta per la correspon-tencia.—Pochs bo-
ladós. Per las solucions va fer tart.—Sabaté de las Alegrias.
Aprofitarém la primera cantarella.—S. Aisina. Sentim ne po-
der complaure'l; á la seva última poesia l' hi falta vida y mo-
viment lirich, es poch expontánea.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del
últim número

Ne portava ES-CA-PU-LA-RI
UN SAR-GEN-TO de carlins,
y al aná á remanar l' OLLA
d' un plegat l' hi cauhen dins
y á n' als seus companys esclama
aixó si que 'm fá felis!..
lo menjar que se 'ns prepara
será um menjar benehit!

UN BARBÉ.

Han endevinat las tres solucions los ciuta-
dans Gat dels frares, Ramonet Mitjallana, don
Jordi, Esquitx de Notari, Serafi Guitarra, Un
violinista e-tribat, Estapera del pis, Barba po-
bre, Enrich Caricias, A. Trapella, Ramon Coll de
Bella, Pere Botero, Un Blanch de Teya, Ciri
trencat, Noyas Tianenses, Cómich d' Horta, Dos
escabellats, Fusteret de Sans, A. Costa, Lo pare
Berruga y Fill del Bisbe.

Han endevinat las 1.ª y 2.ª Un Noy molt rexin-
xolau, Un inglés y Flavio Ostia. Han endevinat
no mes que la 2.ª y 3.ª 'l ciutada Eurich Xarau.
Y la 3.ª no més l' Arturo del Mas.

XARADA

I.

Tres y primera

de passejar,
feya molt tersa
dias passats.

—¡Ay dos girada!

Un no podré

prima invertida

sols moure un pas.—

entre mí 'm deya

al café entrant.

Hu-dos-hu calma

la tempestat,

llgeixo 'l diari

que deya clar:

«Uns asseguran

«que 'l tot vindrá,

«y altres afirman

«que 's há tres quart»

MAGÍ RABASSA.

II.

¿Dos-tres es, prima-primera,

la causa que la dos-prima

se quedi tant tres-tercera?

En fé aná la tot estriba.

CIRI TREN-CAT.

ENDAVINALLA.

So lluna y al cel no estich
á tothom faig igual cara;
mes com dich la vritat clara
de tothom soch enemich.

So fill de l' humana ciencia
y 'm feu la coqueteria,
l' austera filosofia

me compara ab la conciencia

UM MÚSICH DE S. FERNANDO.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.